

Mesační jízdcí

Lupienkový poník

Albatros

LINDA CHAPMANOVÁ

Mesační jazdci 3

Lupienkový poník

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Linda Chapmanová
Mesační jazdci 3 – Lupienkový poník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mesační jízdcí

Lupienkový poník
Linda Chapmanová

Albatros

Obsah

Prvá kapitola	7
Druhá kapitola	20
Tretia kapitola	32
Štvrtá kapitola	43
Piata kapitola	55
Šiesta kapitola	71
Siedma kapitola	87
Ôsma kapitola	104
Deviata kapitola	127
Desiata kapitola	140

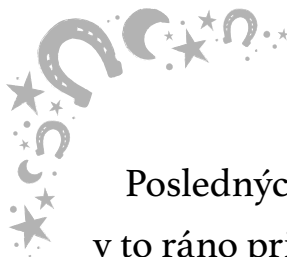

PRVÁ KAPITOLA

„Tadeto tečie! Potrebujem vedro!“ zvolala Amara.

Kalini prebehla cez mláky, kapucňu na ružovom kabáte mala zatiahnutú, aby ju chránila pred dažďom, ktorý sa lial zo sivej oblohy. Hodila ho cez dvere na Uhlíkovej stajni. „Tu máš!“

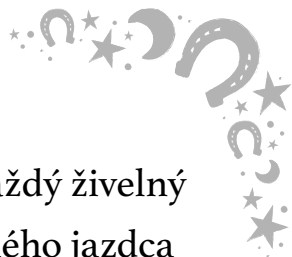
„Vďaka!“ povedala Amara, rýchlo schmatla prázdne vedro a zasunula ho pod veľkú dieru v streche.

Posledných pár dní husto pršalo, a keď v to ráno prišla aj s priateľmi – Kalini, Alexom a Imogen – do stajní, našli majiteľku Mesačných stajní Jill Reedovú bojovať s dierami v streche a s pretekajúcimi žľabmi na vodu.

Uhlík štuchol hlavou do Amariných vrkočov, z ofiny mu kvapkala voda.

Je tu strašne mokro! Ústa sa mu síce nehýbali, ale Amara počula jeho hlas v hlave. Uhlík, podobne ako ostatných osem krásnych poníkov z Lúčnej stajne, patril medzi živelné kone. Boli kúzelné. Väčšinu času vyzerali ako obyčajné poníky, ale keď chceli, vedeli na seba vziať svoju naozajstnú podobu a každý z nich mal nejakú špeciálnu schopnosť. Uhlík bol ohňový kôň, ktorý dokázal

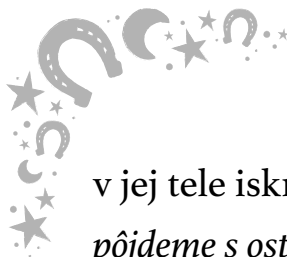

vo svojom okolí zapáliť oheň. Každý živelný kôň si túžil nájsť svojho Skutočného jazdca alebo jazdkyňu – niekoho, kto mu pomôže používať kúzelnú moc. Pred šiestimi týždňami si Uhlík vybral Amaru. Ešte sa občas poštipala, aby zistila, či je to naozaj!

Uhlík, nemohol by si ty alebo niektorý iný kôň čosi urobiť, aby konečne prestalo pršať?
spýtala sa Amara.

Uhlík pokrútil hlavou. Tento dážď je bežným dažďom. Nesmieme využívať svoju živelnú moc na zasahovanie do prirodzených prírodných javov. Výnimkou sú iba situácie, ktoré by niekoho vážne ohrozovali.

Amara ho objala. Najradšej zo všetkého na svete kúzlila s Uhlíkom – bolo úžasné cítiť živelnú energiu, ktorá ním aj ňou prechádzala – akoby každúčku bunka

v jej tele iskrila. *Hneď ako prestane pršať, pôjdeme s ostatnými na lúku, aby sme si precvičili kúzla*, povedala mu.

Uhlík si šťastne odfrkol. *Určite!*

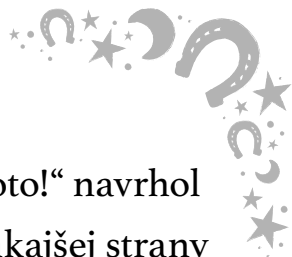
Starý krov nad nimi zavržgal.

Amara začula, ako Imogen kričí: „Kamoši! Strecha nad Prílivovou stajňou úplne presakuje!“

Opustila Uhlíka a šla sa pozrieť, či by mohla nejako pomôcť. V streche Prílivovej stajne bola veľká diera a dnu sa cez ňu valila voda. Vedro, ktoré Imogen pod dieru postavila, už bolo plné vody. Príliv, štíhly snehobiely poník, práve pomocou kúzel odvádzal vodu preč zo stajne.

„Vezmem si metlu a pomôžem vám vymiešť vodu von,“ zahlásila Kalini.

„A ja idem po vedro!“ dodala Amara.

„Alebo by sme mohli použiť toto!“ navrhol Alex a schytil táčky opreté z vonkajšej strany stajne.

Potom ich zaparkoval pod dieru a voda zo strechy začala tiecť do nich. „Vidíte? Oveľa lepšie ako vedro! Som génius!“

Nato sa otočil a zakopol o vedro plné vody, ktorá sa rozliala doslova všade.

Imogen prevrátila oči. „Fakt si génius!“ uškrnula sa. S Alexom boli dobrí priatelia, ale radi sa navzájom podpichovali. „Idem sa radšej opýtať Jill, či by Príliv nemohol zostať v jednej z voľných stajní pri jazdeckej škole, aspoň kým nebude tá diera opravená.“

Kone a poníky, ktoré Jill využívala v jazdeckej škole, neboli kúzelné. Boli ustajnené v samostatnej modernejšej stajni bližšie pri príjazdovej ceste.

Strecha znova zavrzgala – tentoraz hlasnejšie. Imogen sa zastavila.

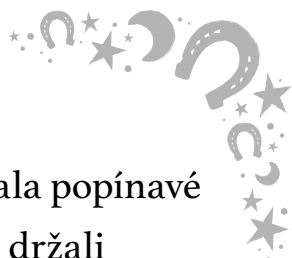
„To neznie dobre,“ povedala Kalini s obavou v hlase.

Amara sa zamračila. „Nemyslíš si, že tá strecha...“ Prerušil ju vrzgot a škripot ozývajúci sa zhora.

„Tá strecha sa prepadáva!“ skríkla Imogen, zatiaľ čo do stajne začali padať kusy dreva a škridiel.

„Poníky!“ zvolal Alex. „Musíme ich dostať von!“

Amara sa veľmi preľakla, keď si pomyslela, že strecha by mohla spadnúť na Uhlíka a statné poníky, ale vtom sa z Ružičkinej stajne ozvalo hlasné zaerdžanie. Zrazu strechu nad ich hlavami začali prerastať listy.

Amara sa pozrela hore a zbadala popínavé rastliny, ktoré prekryli strechu a držali polámané kusy pokope.

„Čo sa to stalo?“ nechápavo sa opýtala Kalini.

„To bola Ružička! Využila svoju zázračnú moc, aby zachránila strechu!“ oznámil Alex.

Amara začula, ako na nich Jill volá, a tak šla k vchodu do stajní. V tom daždi sa k nim Jill presúvala pomaly, pretože krívala. Pred týždňom spadla zo schodov a zlomila si členok. Teraz mala na nohe sadru a pri chôdzi používala barle. „Čo sa to deje? Začula som príšerný zvuk,“ pýtala sa.

Rýchlo jej všetko rozpovedali.

„Ružička všetkých zachránila – zabránila prepadnutiu strechy,“ povedal Alex hrdo.

„Múdry poník. Som taká rada, že sa naučila ovládať svoju kúzelnú moc,“ odvetila Jill.

Keď bola Jill mladšia, tiež bola Skutočnou jazdkyňou, ale jej kôň Šula – tak ako Uhlík, aj on bol ohňovým koňom – zomrel pri nehode. Amara nepoznala podrobnosti, pretože Jill o tom veľa nerozprávala, čomu

Amara rozumela. Nezniesla by, keby sa Uhlíkovi niečo stalo. Imogen jej prezradila, že po nehode so Šulou sa Jill rozhodla poskytovať živelným koňom prístrešok a bezpečie a pomáhať im nájsť svojich Skutočných jazdcov alebo jazdkyne.

„Ako rýchlo sa dá tá strecha opraviť?“ spýtala sa Kalini.

Jill si pošúchala rukami tvár, modré oči mala plné obáv. „Neviem. Musela som zrušiť veľa hodín jazdeckta, pretože dážď zaplavil jazdeckú arénu, takže mi chýbajú peniaze. A pre zlomenú nohu som teraz nemohla brať ľudí ani na výlety na koňoch,“ kývla hlavou smerom k zasadrovanej nohe.

„Ak nemôžeš dať opraviť strechu na Lúčnych stajniach, čo budú poníky robiť?“ spýtala sa Amara.

„Poprosím Ružičku, aby každý deň pokryla strechu novými popínavými rastlinami, ale bude ju to stáť veľa síl, takže ani to nebude dlhodobé riešenie.“

„Mohli by poníky žiť vonku?“ navrhla Imogen.

„Nie v takomto počasí,“ odvetila Jill.
„Lúka sa premenila na blato, keby boli dlho vonku, ochoreli by. Nebolo by to pre nich dobré. Nie, musím nájsť miesto, kam by sme ich mohli presunúť.“

„Myslíš presunúť ich niekam úplne inam?“ vyplašila sa Amara. Bývala len kúsok od Mesačných stajní a páčilo sa jej, že ak chcela vidieť Uhlíka, stačilo, aby sa trochu prešla.

Jill si vzdychla. „Obávam sa, že žiadne stajne nebudú schopné zobrať všetkých

deväť poníkov. Ak na to príde, budú sa musieť rozdeliť.“

Deti začali búrlivo protestovať.

„Rozdeliť?“

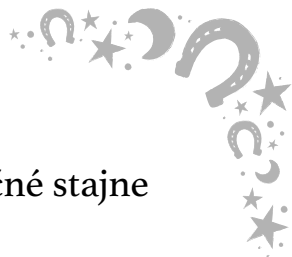
„To sa nemôže stať! Neexistuje!“

„Musia byť pokope!“

„A čo pretekársky tím?“

Všetky živelné kone boli súčasťou pretekárskeho jazdeckého tímu – Jill totiž verila, že tréning bol pre poníky a ich Skutočných jazdcov a jazdkyne skvelým spôsobom, ako rozvíjať puto medzi nimi.

Jill zdvihla ruky. „Pozrite, ani ja to nechcem. Môžeme len dúfať, že počasie sa vylepší a ja budem môcť dávať dosť hodín nato, aby sa mohla opraviť strecha na stajni a udržala som Mesačné stajne v chode.“

„Ako to myslíš, udržala Mesačné stajne
v chode?“ spýtala sa Amara.

„Je mi to ľúto,“ povedala Jill smutne,
„ale ak sa to nezlepší, budem musieť
Mesačné stajne zatvoriť.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Musíme vymyslieť nejaký plán!“ zašepkala Imogen, zatiaľ čo Jill krivkala preč.

„Nemôžeme dovoliť, aby sa poníky rozdelili a už vôbec – *ale vôbec* – nemôžeme dopustiť, aby Mesačné stajne skončili. Súhlasíte?“

„Súhlasíme!“ všetci zvolali.

Hneď ako vysušili a nakrmlili poníky, ponáhľali sa do miestnosti na náradie – bola to stará drevená budova, kde sa skladovali sedlá, uzdy, helmy a súpravy na ošetrovanie

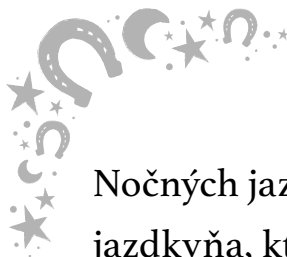

koní. Aj tam strecha pretekala, ale Jill ju prekryla celtou a dnu umiestnila prenosný radiátor, takže tam bolo teplo a útulne. V pozadí hralo rádio, bola tam kanvica aj umývadlo, takže skôr ako sa usadili na ošúchané pohovky, urobili si horúcu čokoládu.

„Dobre, ako by sme mohli získať peniaze, aby sme pomohli Jill?“ spýtala sa Imogen, napravila si okuliare a vybrala sa k rádiu, aby ho vypla.

„Počkať!“ zvolala Amara, pretože v rádiu čosi zachytila. „Nehovorili tam práve o Búrkových stajniach?“

Búrkové stajne boli elegantné konkurenčné stajne len kúsok za mestom. V Eastwalle už ďalšie stajne neboli. Tieto vlastnila Ivy Thorntonová – patrila medzi

Nočných jazdcov – bola to Skutočná jazdkyňa, ktorá sa pridala na stranu zla. Noční jazdci využívali živelné kone pre svoj vlastný prospech.

Všetci stíchli a započúvali sa.

„Chcete sa naučiť jazdiť v najlepších stajniach v Eastwalle?“ ozýval sa chlácholivý hlas Ivy v rozhlasovej reklame na Búrkové stajne.

„Potom sa zapíšte do Búrkových stajní, kde máte k dispozícii modernú výbavu, skúsených trénerov a tie najúžasnejšie kone. Ponúkame kurzy jazdeckva v exteriéri, drezúru či tréning skokov cez prekážky, a to nie v jednej, ale v dvoch krytých jazdeckých arénach, takže pre zlé počasie o tréning neprídete.“ Potom pustili znelku a po nej sa ozval zvonivý hlas:

*„Ak chcete byť najlepší, jazdite s najlepšími v...
BÚRKOVÝCH STAJNIACH!“*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Měsíční jezdců 3 Lupienkový poník

.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.